

Terence Schreurs

‘Ik heb het altijd alleen gered. *Tot nu*’

Actrice en presentatrice Terence Schreurs (36) heeft de afgelopen vijftien jaar wel honderd rollen gespeeld. Totdat een burn-out haar velde en ze alle stekkers eruit trok. Nu is ze terug. Ze speelt in de verfilming van Saskia Noorts roman *De Verbouwing*, de tv-serie *Zussen* en in *Goede Tijden, Slechte Tijden*. ‘Ik wil niet opnieuw verblind raken door mijn fanatisme.’ Interview Sanne Groot Koerkamp
Fotografie Eric van den Elsen

STYLING RENKE VAN DER PLOEG
BEELDBEWERKING HOUSE OF RETOUCH
FOTOGRAFIE ASSISTENTIE MARTA SERRANO SAIZ
HAAR EN MAKE-UP JAN FUITE VOOR MAC @ HOUSE OF ORANGE
PRODUCTIE SOPHIE CAPTIJN
MET DANK AAN WWW.BELVILLA.NL VOOR VAKANTIEHUIS
NAREBO GARD, JAKTFLYGEL EN THORSTORPS GARD
VOOR DE PAARDENKAR

Jurk LAURA DOLS
Pakje SAGE & IVY

‘Mijn hart is *onheelbaar* gebroken. Dat heb ik heel lang gedacht’

Toen ik halverwege de twintig was, werd mijn eerste grote liefde verliefd op een goede vriendin van me. Iedereen in mijn omgeving wist het, behalve ik. Ik had niets gezien, niets gehoord. Mensen hadden het me blijkbaar niet durven vertellen. Het toppunt van vernedering. Je voelt je zo verschrikkelijk klein. Ik had zoiets niet verdiend, vond ik. Was in mijn beleving jarenlang gelukkig met hem geweest. Maar blijkbaar miste hij iets.

Zodra ik weer enigszins helder kon denken, besloot ik: dit gebeurt me dus niet nog een keer, écht houden van een man. Veel te gevaarlijk. Ik laat mijn gevoel spreken tot waar ik de controle heb, *that's it*. Dat laatste stukje van mij is alleen voor mij. Die beslissing was een ommekeer in mijn leven. De liefde werd een tweederangs dingetje. Carrière, familie, vriendschappen, daar draaide het voortaan om. Lange tijd vooral om dat eerste.’

Aan de keukentafel

‘Ik ben opgegroeid in een eengezinswoning in Bovenkarspel, een dorp aan de rand van het IJsselmeer, omringd door bollen- en kolenvelden. Stinken joh, als er werd geoogst. Iedereen speelde met elkaar op straat. Ik ben de middelste van drie zussen. Mijn oudste zus is vijf jaar ouder, mijn zusje drie jaar jonger. Mijn moeder is Indonesisch en komt uit een grote familie. Zij en mijn vader vonden dat elk kind was om van te houden, dus stond de deur altijd open voor neefjes, nichtjes en buurtkinderen die het moeilijk hadden. Of ze bleven een tijdje bij ons wonen. Mijn moeder zat dan urenlang met ze aan de keukentafel.

Ze was altijd thuis. Hoe anders dan toen ze nog in Amsterdam woonde met mijn vader. Daar stond ze op het punt een kapperszaak over te nemen. Misschien wel haar grote droom. Vlak voordat het zover was, bleek ze zwanger van mij. Ik heb mijn moeders droom afgepakt, denk ik weleens. Ze gooide het roer om. Met twee kinderen kon ze niet meer fulltime een eigen zaak runnen, vond ze. In Bovenkarspel werd mijn moeder huiskapster en huisvrouw. De vensterbanken stonden vol met stekjes, de muren waren van kurk en de eettafel was zo groot dat we er hutten onder konden bouwen. Mijn vader moest zijn leven ook aanpassen aan mijn komst. Hij drumde in een band en wilde verder in de muziek. Of prothesemaker worden – hij was ontzettend handig. Maar in plaats daarvan tekende mijn opa een contract voor hem bij IBM. Zo ging dat toen. Opa vond: je hebt straks een vrouw en kinderen en daar moet je voor zorgen. Voor een onzeker, creatief beroep was geen ruimte.

Zesendertig jaar heeft mijn vader bij IBM gewerkt. Bij zijn vertrek kreeg hij alleen een bosje bloemen mee. Ik heb het stiekem altijd jammer gevonden dat mijn vader niet de carrière heeft gekozen die hij wilde, al zegt hij zelf dat de rechtlijnigheid van mijn opa zijn redding is geweest. En zijn mentaliteit van hard werken. Als muzikant had hij vast veel minder goed voor ons kunnen zorgen. Maar ik heb het heus wel gezien hoor, hoe hij doodmoe en gefrustreerd uit de file kwam. Bijna elke dag weer. Misschien komt daar mijn drive wel vandaan. Ik zag hoe mijn vaders weekend veel te snel ging en de rest van de week te traag. Zo ga ik het dus niet doen, heb ik altijd gedacht. Ik ga mijn dromen waarmaken. Of ik nou door het stof moet, of op een houtje moet bijten: niemand zal mij dwarsbomen.’ ▶

Terence in het kort

Terence Schreurs (1976, Hoorn) was al op jonge leeftijd bezig met alles wat met dansen en acteren te maken had. Na de middelbare school studeerde ze aan de Amsterdamse Ballet Academie van Lucia Marthas en werkte ze een aantal jaren als danseres. Vanaf 1999 gaat ze ook acteren, waaronder *Nijntje* in 2001, de jeugdvoorstelling *rZpkt* in 2005 en in 2009 *Late Avond Idealen* onder de regie van Sanne Vogel. Naast haar werkzaamheden als actrice in het theater, is Terence te zien in diverse films en televisieseries (o.a. *Van God Los* en *Seinpost*). Sinds april speelt Terence een grote gastrol in *Goede Tijden, Slechte Tijden*. Dit najaar vertolkt ze een rol in de bioscoopfilm *De Verbouwing*, naar het boek van Saskia Noort. Ze woont in Amsterdam.

Blouse EQUIPMENT
Tuinbroek TOMMY HILFGER DENIM

'Ik *dagdroomde* van
Holly Hobbie: een meisje
met een schattig,
onschuldig leven waarin
alles mooi en goed was'

Pyjama LAURA DOLS
Sokken VINTAGE

Trui MAISON SCOTCH
Kraag BRUUNS BAZAAR
Blouse PAUL SMITH
Rok GANT
Hoed DEUX D'AMSTERDAM

Jarenlang heb ik het *mijn ouders* ontzettend moeilijk gemaakt. Verschrikkelijk spijt heb ik daarvan. Zo'n vervelend, schofterig kind hadden ze niet verdiend'

Onrecht

'We hadden het goed thuis. Toch heeft mijn moeder het vanwege haar Indische afkomst soms moeilijk gehad. Als we gingen winkelen, werd er bijvoorbeeld wel eens gekeken: gaat het wel goed daar? Het gebeurde ook een keer in de PC Hooftstraat. Mijn moeder zag een mooi jurkje. "Mag ze het even passen?," vroeg ik. De verkoopster keek bedenkelijk naar haar collega. "Kom, we gaan," zei mijn moeder ongemakkelijk. Ik schaamde me. Ja, wees netjes tegen mijn moedertje, zeg! "We gaan deze passen," zei ik. Het jurkje stond prachtig. De winkeldame zei op zo'n jullie-kunnen-dit-toch-niet-betalen-toontje: "Zal ik het maar terughangen dan?" Dus ik zei: "Doet u mij deze en dezelfde in een andere kleur." Ze schrok zich rot. Ik zal je krijgen, dacht ik. Dan kost me dat maar een rootje.

Ik heb er nooit goed tegen gekund, onrechtvaardigheid en het harde van de mens. Als er een ruzietje was op school of thuis, dook ik meteen in mijn fantasiewereld. Ik dagdroomde van Holly Hobbie: een meisje met een schattig, onschuldig leven waarin alles mooi en goed was. Geen idee waar die ontwijkende gedachten vandaan kwamen. Ik heb een lieflijke jeugd gehad. Vriendinnetjes, een warme familie, een veilige buurt om op te groeien, ik had het allemaal. Toch was ik extreem gevoelig. Nog steeds, eigenlijk. De narigheid in de wereld komt zó bij me binnen. Oorlog, oude vrouwtjes die worden beroofd, mensen in je omgeving die plotseling overlijden: ik kan overal om huilen. Altijd heb ik gevonden: als mensen maar beter met elkaar zouden communiceren, elkaar proberen te begrijpen, dan ziet de wereld er veel mooier uit. Met praten zou je alles kunnen oplossen, dacht ik. Toen wist ik nog niet dat er ook dingen in het leven zijn, waar je helemaal niets aan kunt doen.'

Puberhormonen

'Het gekke is: zelf was ik ook geen held in communiceren. Ik vond als kind de woorden niet om me te

uiten. Dansen was mijn redding, het was mijn manier van praten. Ik voerde niet blanco mijn pasjes uit, maar probeerde met mijn bewegingen een verhaal te vertellen. Dat was niet altijd een groots en meeslepend verhaal hoor, ook gewoon zoiets als: het ging niet lekker op school vandaag.

Op mijn vierde begon ik met balletles. Mijn juf Helma geloofde dat ik een bijzonder talent had. Vanaf mijn twaalfde wilde ik de beste danseres worden. Van Nederland, van de wereld. Ooit. Maar voorlopig zat ik nog op school en begonnen mijn puberhormonen op te spelen. Ik werd recalcitrant. Wat doe ik hier?, galmde het voortdurend door mijn hoofd als ik op school was. Ik wist toch al wat ik wilde gaan doen met mijn leven? Als mijn moeder me dwong te gaan leren, schreeuwde ik de hele boel bij elkaar: "Maar ik heb er toch niet om gevraagd geboren te worden?!" Bam! Zo hard als ik kon smiet ik de deur dicht. Zo, had ik tenminste het laatste woord gehad. Jarenlang heb ik het mijn ouders ontzettend moeilijk gemaakt. Ik heb verschrikkelijke spijt. Ze hadden zo'n vervelend, schofterig kind niet verdiend. Maar ik leek op dat moment niet anders te kunnen.

Ik geloof dat je in je leven constant wordt onderworpen aan tests, die je verleiden je pad te verlaten. Ik wilde danseres worden, maar ook uitgaan, flirten en drinken. Totdat ik me realiseerde dat het met een kater lastig is dat pad nog helder te zien. Ik moest keuzes maken. Focussen op wat ik echt wilde en dat niet vergeten. Ook toen mijn ouders twijfelden of ik zo'n grote stap wel aan kon: de Balletacademie in Amsterdam. Juf Helma had mijn moeder er dan wel van weten te overtuigen dat ik talent had, maar van mijn hobby mijn beroep maken, daar zagen ze minder heil in.

Ik dacht daar anders over. Mijn hele wezen zei: deze kleine kuttekop gaat het maken. "Iedereen wil de beste danseres worden," zeiden mijn ouders bezorgd. "Audities, schat, realiseer je je wel dat je ook afgewezen kunt worden?" Ze kenden de gevoeligheid van mijn hart. Er volgde een lang gesprek met mijn vader. Die concludeerde: "Terence doet alleen maar dingen die ze wil doen. Er valt verder ook geen paté van te maken." Dus ik ging.

Ik werd aangenomen op de vooropleiding van de Amsterdamse Ballet Academie van Lucia Marthas. Doordeeweeks woonde ik bij een pleeggezin en ik maakte mijn middelbare school af. Daarna kon ik op kamers in Amsterdam en ging ik door met de hbo-opleiding. ►

Muts DENHAM

Trui SONIA RYKIEL
Blouse PAUL SMITH
Short H&M
Hakken H&M
Kousen FALKE

‘Ik besloot:
dit gebeurt me
dus niet nog
een keer, écht
houden van
een man. Veel
te gevaarlijk’

‘Ik landde recht
op mijn voorhoofd.
In mijn lichaam klonk
een heel diep geluid.
Gekraak.
Ik hoorde klasgenootjes
hysterisch gillen’

Wollen body PAULE KA
Hoedje LAURA DOLS
Laarzen HUNTER
Kousen H&M

Op een academie wordt je wereld heel klein. De enige werkelijkheid speelt zich binnen die vier muren af, de rest is onbelangrijk. Ik had nog maar eens in de zoveel weken, soms maanden, contact met mijn ouders. Ik sprak ze liever niet te lang. Het “let-je-wel-op-jezelf” kon ik niet horen. Ik dacht alleen maar aan mezelf. Aan presteren. De beste worden. Spierpijn, schaafwonden, vermoeidheid, het deed er allemaal niet toe. Lucia is streng. Ze is bevriend met Louis van Gaal, begrijp je? Wie niet luisterde, kon oprotten. En wie niet goed genoeg was ook, die zouden het toch niet redden in de echte wereld. Ik heb altijd een haat-liefde-verhouding met haar gehad. Toch ben ik gelukkig geworden. Dat heb ik ook aan háár te danken. Ze heeft me de wet van de natuur geleerd: alleen de sterkste overleeft.’

Verlamd

‘De derde klas. Ik was twintig jaar en die middag hadden we acrobatiek. We gebruikten twee vierkante trampolines. Een met een stugge vering en eentje met een losse. Ik nam een aanloop richting de stugge trampoline, sprong. Op het moment dat mijn voeten de stof raakten, veerde ik ineens meters hoog de lucht in. Hoe kon dat nou? Ik raakte van schrik de controle over mijn lichaam kwijt en landde recht op mijn voorhoofd. In mijn lichaam klonk een heel diep geluid. Gekraak. Ik hoorde klasgenootjes hysterisch gillen. Binnen een paar minuten was de ambulance er. “Voel je dit?” vroegen ze. Ja. Ze prikten in mijn voet met hun vinger, dacht ik. Ik werd meteen meegenomen. Ze bleken hun vinger een paar centimeter van mijn voet gehouden te hebben toen ze me de vraag stelden. De klasgenootjes hadden het gezien. Ook dat mijn plas er gewoon uitliep. Ik had gelogen. Ik voelde helemaal niets meer.

Op de intensive care zeiden ze het: “Je bent verlamd.” Een ruggenwervel was door de klap verschoven. Daardoor waren mijn zenuwen vanaf de nek uitgeschakeld. Het enige wat ik kon denken was: klote, mijn ouders. Ik had al die jaren het contact oppervlakkig gehouden. Wilde me niet laten afleiden van mijn doel en ze beschermen. Ze hadden al genoeg zorgen om mij gehad. Nou, daar lag ik dan, de beste danseres van Nederland.

Thuis ging de telefoon: “U spreekt met de politie. Er is iets gebeurd met uw dochter.” Lijkbleek kwamen ze mijn ziekenhuis-kamer binnen. “Gezellig dat jullie er zijn! Het gaat superlekker met me!” zei ik. Mijn vader wilde me een klap voor mijn harses geven. Mijn moeder moest toch even lachen.

De artsen vertelden me dat mijn lichaam de komende dagen een zwaar gevecht ging leveren. Om de drie uur werd ik gewekt, ook ’s nachts, om te kijken of mijn reflexen terugkwamen. Tijdens een van die rondes hoorde ik de verplegers praten. Ze dachten blijkbaar dat mijn gordijn een muur was. Ik hoorde ze zeggen dat de kans op een dwarslaesie groter werd. Ik werd woest: “Halloo, ik kan jullie horen, hoor!” Ik wilde het niet weten. Sprak mezelf toe: “Schreurs, je komt er bovenop. Niks geen dwarslaesie. Jij

loopt hier straks fluitend het ziekenhuis uit.”

Ken je dat gevoel dat je arm slaapt en dan weer wakker wordt? Dat maal tien, voelde ik na vijf dagen. Het begon in mijn rechterarm. Stroomstoten, prikken. Ik moest lachen en huilen. Verdriet, pijn, geluk, opluchting, ik voelde alles tegelijk.

Mijn val én mijn revalidatie waren een confronterende les. Niet alleen moest ik leren vertrouwen op andermans specialisaties, er was nog iets wat me voor een groot deel van mijn leven heeft getekend: he-le-maal niemand van de academie was in het ziekenhuis op bezoek geweest. Ja, Lucia en een ander meisje, even. Maar van mijn vriendinnen had ik niemand gezien. Waar wás iedereen? Ze waren, net als ik al die jaren, alleen maar met zichzelf bezig. Vriendschappen met collega’s of studiegenoten heb ik sindsdien nog maar zelden aangeknoopt.’

Harde landing

‘Niet alleen kwam het gevoel terug in mijn lichaam, maar ook in mijn hart. Ik had mijn familie de afgelopen jaren verwaarloosd, maar wie stonden er als eerste in het ziekenhuis? Zij. Verder was ik alleen. Een verdrietig besef. Blijkbaar zit het in mijn systeem om alles om me heen te vergeten en met oogkleppen op dóór te gaan. Ik was, net als in mijn pubertijd, opnieuw egoïstisch geweest. Indirect deze keer, maar niet minder pijnlijk. De klap had alles losgemaakt. Het was geen zachte landing, dat besef, maar wel een heel waardevolle.

Na de val was ik na driekwart jaar weer op topniveau. Daarna heb ik nog een jaar of drie gedanst. Ik werkte voor grote modeshows en artiesten. Soms had ik een branderig, vermoeid gevoel in mijn onderrug. Naweeën van de val. Ze zijn nooit meer weggegaan.

Langzaam werd het tijd voor een nieuw avontuur. De voldoening die ik van dansen kreeg werd minder. Gelukkig bleek ik acteertalent te hebben - althans, dat zeiden mijn dramadocenten. Ik ging auditeren voor musicals. En via casting director Job Gosschalk kreeg ik mijn eerste serieuze auditie voor de korte film *Miss*. Hij zei: “Je krijgt één kans.” Ik kreeg de rol. Daarna heb ik niet meer gedanst.’

Sterker dan ooit

‘Natuurlijk ben ik daarna nog een keer over mijn grens gegaan. Na tien jaar dag en nacht werken om het te maken als actrice kreeg ik een burn-out. ►

A woman with dark, curly hair is shown from the chest up, looking into a mirror. She is shirtless. The mirror is set into a light blue wooden door or wall. The lighting is soft and natural, creating a contemplative mood. The woman's reflection is visible in the mirror, showing her from the front. She has her hands near her chest, and her expression is thoughtful.

'Ik geloof dat je
in je leven constant
wordt onderworpen
aan tests, die je
verleiden
je pad te verlaten'

Mijn vriendin en manager Sixta zag mijn overspannenheid veel eerder aankomen dan ikzelf. Ik zei overal ja op, maar genoot nergens meer van. Sterker nog, zodra de telefoon ging of ik een mailtje kreeg, kromp ik in elkaar. Alles begon als een verplichting te voelen. Op een dag kwam Sixta langs. Ze zei: “Jij hebt altijd het gevoel dat je geen nee kunt zeggen, dat je je cv moet opbouwen, maar heb je eigenlijk wel een idee van wat je de afgelopen jaren allemaal hebt gedaan?” Ik dreunde mijn – korte – riedeltje op. Toen duwde ze mijn cv onder mijn neus. Het waren drie velletjes vol. We zijn alle producties, presentatieklussen en rollen stuk voor stuk doorgelopen. Zo veel! Mijn carrière was als een speer gegaan, maar ik was totaal vergeten wat ik allemaal had gedaan. Toen dat tot me doordrong, heb ik heel hard gehuild. Een dag lang. Ik ben een half jaar gestopt met alles, zodat ik kon uitvinden waarom ik zo veel van mezelf eiste. Plus therapie. Ik wilde niet opnieuw verblind raken door mijn fanatisme, of het ten minste herkennen als het weer gebeurde. En ik moest nou verdorie ook eens leren communiceren, want waarom vond ik het nou zo moeilijk om mijn ouders te vertellen dat het niet goed met me ging? Ik leerde dat ik me blijkbaar schuldig voelde om al die keren dat ik ze had teleurgesteld. Ik weet nog goed hoe ik ze doodnervus op een dag de waarheid vertelde: “Ik ben niet altijd *happy*.” Poeh. “Lieverd, dat wisten we toch allang. Je bent ons kind.” Tränen. Mijn ouders kenden me heel goed, ook al had ik ze maar een glimp van mezelf laten zien. Deze keer zou ik het beter gaan doen. En ben ik het beter gaan doen. Onze band is sterker dan ooit.

Toen ik weer zonder een hartverzakking te krijgen een mailtje kon openen, ben ik keuzes gaan maken. Ik zong in een band, maar stopte daarmee. Ik moest niet meer alles willen. En als de afspraak tijdens een draaidag is dat we om zes uur stoppen, dan stop ik ook. Morgen weer een dag. Nu heb ik een prachtige rol als moeder in de nieuwe televisieserie *Zussen* en een te gekke rol in de film *De Verbouwing*. En sinds april speel ik in *Goede Tijden, Slechte Tijden*. Die ene, grote rol is nog niet voorbijgekomen. Maar die druk en bekendheid die daarbij hoort, had ik ook nog niet eerder aangekund. Nu wel. Dat geldt ook voor *GTST*. Zo’n dagelijkse soap verandert je leven. Ik word nu constant herkend. Dat had ik vroeger misschien als vervelend en benauwend ervaren, maar nu voelt het als een compliment.’

Dit moet 'm worden

‘Mijn zusje is drie jaar geleden getrouwd. De bruiloft raakte me intens. Hoe ze elkaar aankeken en eeuwige trouw beloofden: ik gelóofde het, elk woord. En hun eerste dans was zo romantisch. Ineens wist ik: dit is dus wat ik mis. Ik wilde geen liefdesverdriet meer en daarom was ik nu alleen, ook als ik een relatie had. Vriendjes waren er wel, maar niemand bereikte écht mijn hart – al dacht ik soms van wel. Zo had ik tweeënhalf jaar een relatie waarvan ik dacht: dit moet het gaan worden. Als dit misgaat, weet ik het niet meer. We zijn allebei lieve mensen, houden van elkaar, zijn carrièrebeesten. Maar mettertijd bleek onze relatie toch niet te kloppen. Ik voelde druk van buitenaf. Mensen zeiden: “Jullie hebben alles, moeten jullie niet eens aan kinderen beginnen?” Die gedachte maakte me niet gelukkig. Erger nog, het idee verstikte me. Dat was natuurlijk geen goed teken. Het was heel moeilijk afscheid nemen van die relatie, maar het moest.

Ik besloot dat ik mijn voorwaarden om met iemand samen te kunnen zijn moest bijstellen. Ik wilde me volledig veilig voelen en me durven laten gaan. Als ik dat niet zou vinden? Dan maar alleen. Ik heb het altijd alleen gered. Tot nu.

Niet zo lang geleden heb ik L. ontmoet, een bijzondere, ambitieuze, liefdevolle man. Hij is net een Viking: groot, knap en met een rode baard. Mijn beschermingsmechanisme werkt totaal niet bij hem, integendeel. Mijn hart staat wagenwijd open. Ik voel me enorm kwetsbaar en houd zo ongelooflijk veel van hem. Doodeng. Misschien ben jij het wel, denk ik steeds, de werkelijke liefde. O, als dit misgaat kun je me in de goot leggen en wegspoelen. Voor het eerst draait de wereld niet meer alleen om mij. En hij zegt dan: “Schat, *I love you*, ik accepteer wie je bent.” We zijn aan het oefenen om eerlijk te zijn tegen elkaar. Ik was conflictvermijdend in relaties. Wachtte liever tot de lucht vanzelf weer klaarde. Maar bij hem voel ik me zekerder, ik durf het conflict nu wel aan te gaan, ook al ben ik er nog niet altijd even goed in. Ik heb nog niet eerder zo’n intens gevoel gehad bij iemand. En nu klinkt de vraag of ik kinderen zou willen ineens veel minder idioot. Van hem zou ik ze wel willen. Wanneer? Geen idee. In mijn familie krijgt iedereen laat kinderen. Mijn oma was al over de veertig. Wij zijn een beetje leeftijdsloos. Mijn moeder heeft er altijd vijftien jaar jonger en fitter uitgezien dan ze is. Dus ik heb geen haast. We zien het wel. Het leven hoeft niet meer perfect te zijn.’ ■

Vlak voor dit nummer naar de drukker gaat belt Terence. Ze heeft een punt gezet achter haar relatie met L. Hij is vreemdgegaan. ‘Dat je het zó kan verprutsen: ongelofelijk. Ik denk dat bij die avond zijn verstand samen met zijn fiets op slot heeft gezet. Natuurlijk ben ik verdrietig, maar het is goed zo - en eindelijk concreet. Mijn beste vriendin Vrouwelijke Intuïtie had al eerder een seintje gegeven, maar dat had ik genegeerd. En verdomd: ze had toch gelijk. Ik ben klaar met zijn prietpraat en ik moet verder. Ondertussen blijf ik geloven in de liefde, wat er ook gebeurt.’

‘Mijn beschermingsmechanisme werkt totaal niet bij mijn nieuwe liefde. *Integendeel.* Mijn hart staat wagenwijd open. Misschien ben jij het wel, denk ik steeds’

Overgooier BRUUNS BAZAAR
Blouse PAUL SMITH
Hoed DEUX D'AMSTERDAM